

Debatten om mastere - veien videre

Landsmøtet avviste forslaget om å åpne for medlemskap for psykologimastere. I stedet vedtok de et kompromissforslag. Vi ba fem delegater om å kommentere vedtaket.

TEKST

Nina Strand

FOTO

Arne Olav L. Hageberg

PUBLISERT 5. januar 2011

Vedtaket lyder: *Norsk Psykologforening skal i neste landsmøteperiode videreføre arbeidet med å sikre at foreningen har en aktiv rolle som premissleverandør for psykologifaget og psykologprofesjonens utvikling, samt hvordan forholde seg til andre høykompetente grupper innen psykologi.*

Vi bad fem av delegatene om å reflektere rundt formuleringene. Hvilke signaler mener de at Landsmøtet har sendt til sentralstyret og foreningen lokalt?

Profesjonspolitikken er bevart

Joar Øverås
Halvorsen, Sør-
Trøndelag

Jeg er fornøyd med vedtaket fattet av Landsmøtet. Ser man debatten og det endelige vedtaket under ett, har Landsmøtet gitt et klart signal om at det ikke ønskes en ny medlemsdebatt, men at Psykologforeningen skal konsentrere innsatsen om å være en sentral aktør i utviklingen og ivaretagelsen av psykologifaget generelt og

psykologprofesjonen spesielt. Vedtaket betyr at Psykologforeningen skal fortsette å arbeide med de utfordringene foreningen møter under fanen «Profesjonen i endring», samtidig som det profesjonspolitiske fundamentet ivaretas.

«Landsmøtet har gitt signal om at det ikke ønskes en ny medlemsdebatt»

Jeg mener at Psykologforeningen skal tilstrebe et godt samarbeid med mastere i psykologi i de sakene hvor man mener det er faglig og profesjonspolitisk formålstjenelig, på samme måte som foreningen også bør jobbe for å ha et godt samarbeid med andre faggrupper, det være seg medisinere, jurister eller statsvitere, når det er relevant.

Etter mitt skjønn står Psykologforeningen nå foran tre særlige utfordringer relatert til «Profesjonen i endring»: For det første å gjøre seg attraktive for å rekruttere psykologer som jobber innenfor organisasjonspsykologi og forskning og for det andre å jobbe for økt utdanningskapasitet. For det tredje må foreningen arbeide tett opp mot universitetene for å motvirke en utarming av profesjonsstudiet, slik at cand.psychol.-graden også i fremtiden baserer seg på en generalistutdanning.

Mastere er gode allierte

Birgit Valla, Hedmark

Den siste setningen i vedtaket er helt avgjørende. Her står det at Psykologforeningen skal være *aktive* for å oppnå et bedre samarbeid med høykompetente grupper i psykologi. Slik jeg ser det, ville et vedtak om å inkludere psykologimastere på Europsy-nivå vært en styrke for Psykologforeningen. Men tiden var ikke moden for det. Nå tror jeg vi må tenke annerledes. Hittil har debatten om profesjonen i endring vært veldig intern. Den har dreid seg om hva *vi* tenker om masterne, og hva det ville føre til for *oss* å inkludere dem som medlemmer. Men hvem er disse masterne egentlig, og hva tenker *de*? Det er på tide å innlede kontakt med dem, og finne naturlige områder for samarbeid.

«Et vedtak om å inkludere psykologmastere på Europsy-nivå ville vært en styrke for Psykologforeningen»

Jeg var inne på hjemmesiden www.psykologisk.no, og fant en oversikt som viste at det finnes flere mastere i psykologi i mitt fylke, Hedmark. Det visste jeg ikke, og jeg aner ikke hva de jobber med. Hadde de vært medlemmer i Psykologforeningen, ville jeg visst det. Kanskje kunne vi jobbet sammen med faglige møter eller prosjekter? Det kan vi selvsagt uansett, men når man er organisert i samme forening, ligger det bedre til rette for et samarbeid. Jeg er opptatt av å tenke nytt i sammenheng med den medisinske modellen for organisering av psykiske helsetjenester. Vi trenger et bredere perspektiv på psykisk helse, som inkluderer barnehager, skoler og arbeidsliv. En behøver ikke å være kliniker for å bidra her, og vi har bruk for andre blikk på tjenestene. Mastere i psykologi kan være gode allierte i arbeidet med Psykologforeningens satsing på psykiske helsetjenester i kommunen.

Lytte og samarbeide

Eirik Molvær, Møre og Romsdal

Jeg var en av dem som under tvil stemte mot mastermedlemskap, selv om jeg i utgangspunktet var for. Grunnen til det var den store motstanden blant medlemmene på møtet i lokalavdelingen før Landsmøtet. Vedtaket på Landsmøtet legger ikke medlemskapsdebatten død, men jeg tenker likevel at det ikke er et aktuelt tema i den kommende landsmøteperioden.

«Vi må innlede et samarbeid med disse gruppene, og lytte til deres synspunkter på hvordan vi kan samarbeide»

Vi psykologer er ikke lenger alene om å forvalte psykologien. Andre grupper med høy kompetanse i psykologi vokser frem, og landsmøtevedtaket innebærer at vi må innlede et samarbeid med disse gruppene. Ikke minst må vi spørre dem og lytte til deres synspunkter på hvordan vi kan samarbeide.

Vedtaket betyr også at Psykologforeningen skal være en aktør overfor myndighetene og universitetene. Jeg mener foreningen må gå imot en innsnevring av profesjonsutdanningen, som i stadig større grad utdanner psykologer til spesialisthelsetjenesten.

For meg er på mange måter faget viktigere enn profesjonen, og jeg er fortsatt åpen for at Psykologforeningen på lengre sikt inkluderer andre grupper som medlemmer.

Andre ting er viktigere

Birgit Aanderaa, Oslo

Landsmøtet gav et klart signal til det nye sentralstyret om at temaet profesjon i endring må tones ned. Viktigere er sykemeldingsrett, henvisningsrett, lovverket i forhold til rusbehandling, utdanningskapasiteten på lærestedene i Norge, klinisk forskning, samarbeid med universitetsmiljøene, å ivareta medlemmenes interesser, inkludert både studentene og de universitetsansatte.

«Det var prematurt å foreslå at vi skulle endre Psykologforeningen på en så grunnleggende måte nå»

Vedtaket dekker på en god måte tilbakemeldingene fra Landsmøtet. Det var prematurt å foreslå at vi skulle endre Psykologforeningen på en så grunnleggende måte nå. Blant masterne er det en ny høykompetent gruppe i psykologi som vi må finne hensiktsmessige måter å samarbeide med. Dette må vi utforske ved konkrete samarbeidsprosjekter.

Mer psykologi i samfunnet!

Jarle Refnin, Østfold

Våre fremste tillitsvalgte, sentralstyret med presidentene, har jobbet med dette spørsmålet i lengre tid, og har landet på at foreningen burde åpne for å inkludere mastere som medlemmer. Landsmøtet mente altså at det var for tidlig å konkludere i denne debatten. Delegatene, og kanskje særlig de enkelte medlemmene rundt i Norge, har ikke vært involvert i prosessen like lenge, og har ikke hatt samme muligheter og utgangspunkt for å ta standpunkt. Med dette vedtaket er ikke punktum satt, og det oppfordres dermed til fortsatt å debattere hva som er det strategisk kloke valget på lengre sikt.

**«Psykologforeningen bør ikke
ende opp med kun å
være opptatt av psykologene»**

Det vi vet, er at verden forandrer seg. Vi ser at profesjonsutdanningen blir stadig mer klinisk, samtidig som nye grupper med høy kompetanse i psykologi utdannes. Psykologforeningen bør og må fortsette tenkningen rundt hva slags forhold vi skal ha til disse masterne som kommer. Foreningen har hatt som sitt varemerke å være opptatt av psykologifaget. Psykologene er ikke lenger monopolister i Norge på kompetanse i psykologi, da også faget har utviklet seg voldsomt de siste årene. Psykologforeningen bør fortsatt jobbe for at psykologien som fag skal involveres og få mer plass i samfunnet. Det er i lys av dette at diskusjonen rundt eventuelt medlemskap i Psykologforeningen må reflekteres. Uansett alternative fremtidige strategiske valg – Psykologforeningen bør ikke ende opp med kun å være opptatt av psykologene. Det tror jeg psykologene vil tape på.

Teksten sto på trykk første gang i Tidsskrift for Norsk psykologforening, Vol 48, nummer 1, 2011, side 100-101

TEKST

Nina Strand, journalist i Tidsskrift for Norsk psykologforening

FOTO

Arne Olav L. Hageberg, Journalist og nettansvarleg i Psykologtidsskriftet